

ευρέθη ἐπὶ τοῦ ὀγκολίθου καὶ ἐκεῖθεν ὀρμήσασα πρὸς τὴν πλατεῖαν μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος, ἀκαταδίωκτος πλέον, ἔφθασεν εἰς τὴν σειρὰν τῶν οἰκιῶν καὶ ἐγένετο ὄφαντος εἰσδύσασα εἰς στενὸν δρομίσκον.

Ὁ σκύλος, βυθισμένα ἔχων τὰ ἄκρα εἰς τὸ νερόν, ἐδέγησε ν' ἀνασυρθῆ τῇ βοήθειᾳ τοῦ κυρίου του καὶ τινων ἐκ τῶν παρισταμένων, ἀσθμαίνων, περιρρυτος, κατησχυμμένος ὑπὸ τὰ σκώμματα καὶ τοὺς γέλωτας τῶν θεατῶν διὰ τὸ οἰκτρὸν του πάθημα.

Ἦκουσα πολλὰς διδασχὰς Ἰσραηλιτικῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ταπεινοφροσύνης· ἀνέγνωσα πολλὰς ἐπινοίας ἀρχαίων καὶ νεωτέρων μυθογράφων περὶ τῶν παθημάτων τῶν ἀλαζόνων καὶ τῶν ἀδίκων· ἀλλὰ κανὲν παράδειγμα δὲν μοῦ ἐφάνη εὐγλωττότερον ἀπὸ τὸ θέαμα ἐκεῖνο τοῦ τετραπόδου τοῦ τιμωρηθέντος τόσοσ περιφανῶς διὰ τὴν κακίαν του. Ἡ ἐντύπωσις παρέμεινε τόσοσ ζωντανή εἰς τὸν νοῦν μου, ὥστε ἔκτοτε, ὁσάκις θέλω νὰ χαρακτηρίσω τὴν εἰκόνα ἀνθρώπου, ὅστις ἀποσύρεται ἐντροπιασμένος μετὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν ἀπέπειραν κακῆς πράξεως, δὲν μεταχειρίζομαι τὴν συνήθη φράσιν «σὰν βρεγμένη γάτα», ἀλλὰ «σὰν βρεγμένος σκύλος».

[Ἀπρίλιος τοῦ 1912]

ΜΗΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΚΑΙ ΣΙΛΟΥΕΤΕΣ

Ὁ «μέσος ἀόριστος»

ΤΑΣ τριβους τῶν ἀρχαίων πορευσάμενος, παρ' Ἰσοκράτει δὲ μαθητευσάμενος καὶ Θουκυδίδην γοῦν ἀκροασάμενος, κονσοέρβας δ' ἀττικὰς ἀεὶ γευσάμενος, καὶ ὑπερσυντελικούς ἐρευζάμενος, τὴν σύγχρονον ζωὴν δ' ἀποταξάμενος κ' ἐρημητικῶς τὰ ὄμματα κλεισάμενος, τοῖς δνίκοις καὶ εὐκτικαῖς χρησάμενος οὐ μὴν κ' ἀσυνταξίαις συνταξάμενος καὶ μαθητὰς ἀθῶους σταυρωσάμενος καὶ τὸ μικρὸ μυαλό τουσ στραγγισάμενος κ' εἰς νεροκολοκύνθας ἀλλαξάμενος, ὁ κολοκύνθην ἐαυτὸν οὐ φάμενος, κανόνα δ' ἄλλον πάντα βιασάμενος, σάλιον δὲ καὶ σάλια ἐπιδειξάμενος, ὁμοφαίαν . . . ἀλεξήλιον δραξάμενος, ὑπὲρ τῆς γλώττης πίπτει μαχασάμενος!

ΣΑΤΑΝΑΣ